Ч. 34 Середа 13 (26) лютого 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Подорож кн. Генрика пруского до Америки.)

Палата послів не скінчила ще вчера ґенеральної дискусиї буджетової, котра взагалі веде ся сего року дуже вяло майже перед порожними лавками, і не викликує ніякого заінтересованя. Лише президент міністрів др. Кербер, котрий вчера забирав голос, вспів на хвилю звернути увагу нечисленно зібраних послів. Бесіда президента міністрів була виголошена, як звичайно, дуже красноріччиво. Др. Кербер старав ся пояснити свою звістну промову зперед сьвят, в котрій грозив безпарляментарним правлінем. З того поясненя виходить, що коли би парлямент не був приступив до позитивної праці, то правительству не було би нічого иншого оставало, хиба лиш розвязанє парляменту. Ґенеральну дискусию перервали вчера два наглі внесеня, а то: внесенє Всенімців в справі виборів до торговельної палати в Лібереци, і внесенє социялістів в справі реформи закона прасового. Слідуюче засіданє відбуває ся нині.

Як звістно перебуває брат німецкого цісаря кн. Генрик в Америці, де відбуде ся торжественний спуст на воду новозбудованого німецкого корабля „Метеор“. Приготовленя до тої паради, як і до поїздки високого гостя і єго приняття на земли американьскій були дуже великі, а й написало ся о них не мало на обох півкулях землі. В послїднім часі розійшла ся була навіть чутка, що поїздку відрочено, і одні подавали за причину, що Рузвельт виїхав до хорого сина, то знов, що Німеччина, щось не в ладі з Анґлією. Колиж молодий Рузвельт приходить поволи до здоровля і президент Сполучених Держав може занятитись урядженем і сам взяти участь в торжествах а борба Німеччини з Анґлією о симпатию Американців скінчила ся побідою Німців, то й давно заповіджена подорож наступила після уложеної проґрами. — А пішло було між Анґлією і Німеччиною о те, хто в своїм часі нельояльно поводив ся супротив Америки. Именно анґлійский підсекретар державний Кронборн натякнув в низшій палаті, а дневники американьскі і анґлійскі ще більше о тім розписали ся, мов-то весною 1898 р. Німеччина аґітувала за коаліцією, котра би не допустила була Сполучених Держав забрати Ішпанцям Кубу. Навіть орґан німецкого канцлера Norddeutsche Allgemeine Ztg. признав факт такої аґітациї, але приписав єї анґлійскому правительству. То знов обрушило всіх і зачали докоряти Німцям, як они могли заперечити свою участь в такій аґітациї, і вказувати пальцем на другого. Тому підсекретар Кронборн поновив свою заяву ще раз, додаючи, що Norddeutsche Ztg. „була хибно поінформована, бож дійстно Німеччина аґітувала против Сполучених Держав“. В одвіт на се не випадало зробити що иншого, як в Reichsanzeiger'і оповістити протокол наради амбасадорів у Вашинґтоні в цьвітни 1898 р. — В протоколі сказано, що анґлійский амбасадор, узнаючи справу кубаньску внутрішною справою Ішпаниї, відмовив Сполученим Державам права мішати ся до неї, і предкладав відповідну солідарну акцию амбасадорів. Так показало ся, що дійстно Анґлія аґітувала, а вину хотіла звалити на Німеччину. В Сполучених Державах як стій зрозуміли справу, публична опінія звернулась против Анґлії, котрої диплиоматн відограли дволичну ролю, симпатиї перехилились на німецку сторону — і князь Генрих пустив ся в подорож до Америки, щоби з 17-літною панною Алісою, дочкою президента Рузвельта, кумити при торжественнім акті уродин німецкого „Метеора“.

Новинки.

Львів дня 25-го лютого 1902.

— **Ювилей папи Льва XIII.** З Перемишля пишуть до „Руслана“. З нагоди 25-літного понтифікату Папи Льва XIII. відбули ся в Перемишли торжественні богослуженя. В четвер дня 20 с. м. була торжественна Служба Божа для шкільної молодіжи, яку відправив о. митрат Волошиньский в товаристві оо. крилошан і катехитів. В неділю відбула ся архиерейска Служба Божа о год. 10-ій Взяли в ній участь Архиерей з всіми крилошанами і повною асистою. На Богослуженю були представителі всїх властий, політичної, адміністрацийної і войсковости. Ціла церква була битком заповнена вірними, до яких виголосив відповідну,

---

24) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого видання.)

(Дальше.)

Горда вдовиця обурилась і кинула ся. Зміркувала, що за богато позволила карликови, і приказала єму вийти.

Нему поцілував єї сукню і спитав несьміливо:

— Чи маю забути на то, з чим ти мені звірила ся, чи позволиш, щоби я дальше думав о ратунку твого сина?

Катуті на хвильку не знала, що на то сказати, а відтак відозвала ся:

— На що я не зважала, ти розумно обдумав; може який бог покаже тобі, що я маю робити. Але тепер вже іди собі!

— Чи завтра рано буде тобі мене потреба? — спитав малий.

— Ні!

— То я поїду до некрополї і там принесу жертву богам.

— Іди — сказала Катуті, і зі злощасним листом в руках, пустилась до хати.

Нему лишив ся сам один. Задуманий, дивив ся він в землю і мурко тів сам до себе:

— Годі щоби они стали безчестними, та ще й тепер; а то би все пропало. Та й що тота честь?! Всї приходять на сьвіт без неї, а більша часть, не знаючи єї, лягає добрими людьми в могилу. Лиш деякі, що богаті, і не роблять нічого, замотують єї простими нитками свою душу, як ті Кушіти [1]), що зліплюють своє волосє товщем і бальзамами, аж зробить ся з него шапка [2]), котра робить їх поганими, а котрою они все-таки так гордять ся, що воліли би дати собі обрізати уши, як і погані патли. Щось менї здає ся, я щось прочуваю.... але заким знов відозву ся, то піду до моєї мами, котра більше знає як двайцять пророків.

Глава дванайцята.

Заким ще на другий день сонце зійшло, казав Нему перевезти ся на другу сторону Ніля, разом зі своїм малим білим ослом, котрого єму перед многими роками дарував був померший батько поводатора Мени. Він користав з холодної пори, яка буває перед всходом сонця, щоби поїхати до некрополї.

Знаючи добре всї дороги і стежки, не держав ся він гостинця, що вів до міста померших, лиш поїхав в ту сторону як гора, що відділяє долину з королївскими гробницями від рівнини над Нілем.

Перед ним піднимали ся прекрасним півколесом високі аж попід хмари вапнисті скали, а в глубині виднїла ся величава терасова сьвятиня, котру виставила була горда опікунка двох королів із скиненої з престола родини фараонів, велика Гатшепсу, для богинї Гатгор, і на спомин для себе.

Нему лишив ту сьвятиню по лївім боці і поїхав в гору стрімкою стежкою, найблизшою дорогою з рівнини в долину, де були королївскі гробниці.

Під ним виднїла ся терасова сьвятиня Гатшепсу, так, що всї єї части було добре видко, а перед ним лежало в холоднім досьвітку дрімаюче місто померших зі своїми домами і сьвятинями та кольосами, відтак широкий поблискуючий Ніль, над котрим піднимали ся білі вітрила і ранна мрака, а далеко на всходї місто Теби, зі своїми величезними сьвятинями, котрих вершки зачинали червонїти ся від всходячого сонця.

Але карлик не видів того прекрасного образу в споді під собою. Задуманий, нахилив ся він над шию осла, котрий задиханий, то лїз в гору, то спочивав, коли єму схотїло ся.

Коли так доїхав до половини гори, зачув, що хтось іде за ним пішки і підходить щораз близше до него.

Жвавий піхотинець здогонив єго борзо і поздоровив єго добрим ранком, на що він чемно відповів.

Стежка була вузка, а коли Нему побачив, що той чоловік, який за ним іде, то єрей,

[1]) Етіопці.

[2]) З памятників показує ся, що чорні жителї над горішним Нілем знали вже за часів фараонів ту моду, якої ще до нинї держать ся.

прекрасну проповідь Преосьв. епископ Константин. Служба Божа скінчила ся суплікациєю і піснею благодарственною. В часї Служби Божої сьпівав хор прекрасно під вправною дірі́ґентурою войскового капеляна о. Садовского. Вечером того дня відбула ся Академія в честь великого Папи. В Академії брали участь Русини і Поляки.

З Дрогобича пишуть: Християньска молодїж ц. к. гімназиї в Дрогобичи відсьвяткувала 25-лїтний ювилей понтифікату Сьвятїйшого Отця Льва XIII. поранком торжественним, котрий устроїла в авлї гімназияльній дня 20 с. м. О годинї $^3/_4 9$ зібрала ся молодїж в шкільнім будинку. Відтак удали ся ученики під проводом учителїв до костела і до церкви сьв. Троїцї, де катехит відправив сьпівану лїтурґію в сослуженю о. Єсипа і одного клирика Ч. сьв. В. В., а при кінци відсьпівано „Тебе Бога хвалим“ і многолїтствіє. О 10-ій годинї начав ся поранок в авлї пристроєній зеленю та коврами і погрудєм ювилята, котре ученики самі нарисували. (Є то одинока гімназия, де рисунки суть обовязковим предметом, сего року вже в 8 клясї). Явили ся всї члени учительского збору разом з директором. Хор учеників під управою проф. Луцика відсьпівав кантату „Днесь день сьвятий“. Катехит о. Цетнарский представив житепись і дїяльність Льва XIII. для Поляків. Ученик Седляк відчитав стих Габури в честь Льва XIII. По відсьпіваню хором Бортнянського „Вси язици“ відчитав ученик Петрикевич молитву к Пречистій Льва XIII. в переводї рускім, а катихит о. Кмить представив дїяльність папи Льва XIII в напрямі соєдинення церквей, а також для Русинів вчасности. Поранок закінчив ся відсьпіванем многолїтствія ювилятови о 12 год., полишаючи приємну згадку.

Читальня „Просьвіти“ в Любачеві устроїла 23 с. м. в недїлю о 8 годинї вечерок в память ювилея Папи Льва XIII.

— **Іменованя.** П. Мінїстер просьвіти іменував окружними інспекторами шкільними в IX. кл. ранґи старших учителїв: Ів. Шумского з Старого-Самбора для округа каменецкого, Николая Сташкевича з Галича для округа перемишляньского і Ісидора Петровского з Коломиї для округа турчаньско-старосамбірского.

— **„Австрия в слові і образі“.** Перед 17 роками бл. п. архикнязь Рудольф покликав був до житя під назвою „Oesterreich in Wort und Bild“ величезну працю, котру доперва тепер доведено до кінця. З тої нагоди появило ся в Wiener Ztg. письмо, в котрім Є. В. Цїсар підносить, що видане закінчено після пляну архикнязя Рудольфа, і дякує всїм авторам, котрі своїми працями заповнили видане. З тої нагоди Цїсар пороздавав також ордери. Між співробітниками сего великаньского виданя були з Русинів: Александер Барвіньский, др. Ем. Калужняцкий. Вас. Ключенко, о. Ал. Манастырский, бл. п. Ом. Огоновский і Ів. Верхратский.

— **Податкові рекурси.** Мінїстерство фінансів видало до президий скарбових дирекций розпоряджене, в котрім підносить, що деякі власти недокладно полагоджують поданя і рекурси в податкових справах. Розпоряджене стверджує, що від інтересованих надходять в тій справі до мінїстерства численні жалоби, а також в буджетовій комісиї посли жалували ся, що з рекурсами не поступає ся як треба. Письмо се пригадує дальше розпоряджене видане в 1895 р. б. мінїстром фінансів дром Білиньским з візванем до точного розслїджуваня рекурсів в податкових справах, до чемного і прихильного поступованя супротив сторін, полагоджуваня рекурсів з як найбільшим поспіхом і точностию, дальше з візванем не вливати на рекуруючих, щоби рекурси брали назад або навіть рекуруючим грозили некористними наслїдками, щоби усувати поданя о ласку. Скарбова власть повинна не лиш пильнувати інтересів державного скарбу, але також уважати на інтереси і бажаня населеня.

— **На зелїзницях:** Вигнанка-Скала, Потутори-Острів, Березовиця, Борки великі-Грималів, Чортків-Гусятин, Біла чортківска-Залїщики і Тересін-Борщів, привернено рух поїздів, здержаний задля снїжних заметіль.

— **Зелїзнича концесия.** Мінїстерство зелїзниць уділило на один рік концесию інжинерови Жигм. Родаковскому і дрови А. Гольдфарбови адвокатови у Львові на передвступні технїчні роботи для будови льокальної зелїзницї зі Львова через Знесїнє, Ляшки муровані, Дубляни, Сетехів, Стротятин, Сулимів, Жовтанцї, Колоденце, Холоїв, Радехів і Стоянів до российскої границї.

— **Крадїж у фабрицї тютюну в Заболотові.** Ще в 1900 р. зробив був хтось донос, що робітник фабричний Іванчук краде тютюн з фабрики в Заболотові при помочи дозорця Фр. Филиповича, але на то не можна було поставити нїякого доказу. Аж ось по кількамісячнім слїдстві, підчас котрого переслухано більше як 150 сьвідків, показало ся, що робітники фабричні через десять лїт аж до кінця 1901 р. крали краєвий переферментований тютюн і заграничний званий „теіс“. Доси вислїджено, що украдено 9 метр. сотнарів фабричного тютюну. Дозорця Филиповича і кількох робітників арештовано.

— **Нещаслива пригода чи злочин.** В місцевости Калне, коло Лужка дільного, прийшов був дня 7-ого с. м. до хати Гринька Городиского Никола Котик, котрий, як кажуть, „знав ся“ з жінкою Городиского, Анною. Жінка виправила Городиского 'па під по полову, а по якімсь часї лежав вже Городиский з проваленою головою і без памяти в стайни та й до кількох годин помер. Кажуть, що Гринь упав з драбини, і так тяжко потовк ся, що помер, але суть і такі, що видять в сій смерти щось підозріного.

— **Загадочний случай.** Недавно тому перенесено з Опави на Шлеску до Тернополя вахмайстра жандармериї Морельта. Коли Морельт через 24. годин не виходив із свого помешканя, сусїд єго здивований тим отворив силою двері до помешканя вахмайстра і застав там єго безпритомного, а в комнатї легкий загар. В кафлевій печи було ще камінне вуглє, а піч була заткана. Лїкарі сконстатували, що Морельт ще живий, але привести єго до притомности не удало ся і нема надії удержати єго при житю.

— **Рулєта а псалом.** Француска ґазета „Figaro“ розповідає таку історию: В малім фляндскім містї купелевім єсть рулєта, богато Анґлїйцїв і Американцїв та й пресбітерияньска

спинив він як-раз на стрімкім місци свого осла, і сказав покірно: Перейди на перед, сьвятий отче, бо твої дві ноги ідуть скорше, як мої чотири копита.

— Недужа потребує моєї помочи — сказав на то лїкар Небсехт, приятель Пентаура, котрий вибрав ся був знову до недужої парашітскої дївчини, і пустив ся був минати їздця, що їхав поволи.

Аж ось понад червоний як грань овид на всходї підняв ся жаріючий кружок сонця а із сьвятинї в долинї під подорожними доходив до них побожний сьпів многих мужеских голосів.

Нему зліз з осла і став молити ся. Єрей і собі зробив то само, але коли карлик споглядав побожно, як на горі на всходї відроджуєсь на ново бог сонця, єрей дивив ся на землю і одна з его піднесених рук спустила ся в долину та підняла лежачу на дорозї скаменїлу скальку.

За кілька хвиль встав Небсехт і Нему поїхав за ним.

— Красний ранок — сказав карлик; — сьвяті отцї онтам в долинї встали нинї раньше як звичайно.

Лїкар усьміхнув ся потакуючи і спитав: Чи ти з некрополї? Хто тут держить собі карликів?

— Ніхто — відповів малий — але за то я тебе спитаю: хто з тих, що жиють тут в гробах, такий великий пан, що лїкар із Сетї'вого дому навіть в ночи встає та іде до него?

— Тота, до котрої я іду, то людина з низкого стану але єї мука велика — сказав Небсехт.

Нему видивив ся здивований на него і замуркотів:

— То благородне дїло, то.... але він не докінчив, лиш вдарив ся рукою по чолї і відозвав ся: Тебе посилає Бент-Анат до переїханої парашітскої дитини. Таже я то знав: Страва до котрої пани так рано встають, мусить бути й паньским присмаком. Як же має ся бідна дитина?

В сих послїдних словах було тілько сочувства, що лїкар, котрому докір карлика здавав ся трохи й оправданий, відповів ввічливо:

— Не зле; здає ся, що буде жити.

— Богам за то дякувати! — сказав Нему, коли тамтой єї минув.

Небсехт пішов з подвійним поспіхом дальше і сидів вже давно коло покалїченої Уарди в хатї парашіта, коли Нему доїзджав до хати своєї матери Гекти, тої чарівницї, від котрої Паакер дістав був любовний напиток.

Стара сидїла перед дверми від своєї печери. Коло неї лежала дошка з поперечками, межи котрими лежав маленький хлопчик так, що ті поперечки дотикали єму голови і ніг.

Гект знала ся на штуцї як робити карлики; за ту забавку в виді чоловіка платили добре, і можна було надіяти ся, що з дитини з красним личком, що мучила ся на дощї, буде цїнний товар.

Скоро чарівниця зачула, що хтось іде, нахилила ся до хлопця, взяла его разом з дошкою на руки, занесла до печери і сказала остро:

— Як лиш рушиш ся, хлопче, то дістанеш прутом. А тепер дай ся привязати.

— Не вяжи! — просив ся хлопець. — Я буду так тихенько, що анї не писну.

— Витягни ся! — приказала стара і привязала плачущу дитину шнуром до дошки. — Коли будеш тихо, то дам тобі пізнїйше медівника і будеш міг бавити ся курятами.

Дитина усьміхнула ся а сердечний усьміх радости і надії заблис в єї любеньких оченятах. Ручки єї вхопили за одежину старої і хлопець таким солоденьким голосом, яким Господь Бог надїлив лиш дитину, відозвав ся:

— Буду так тихенько як мишка і ніхто не буде знати, що я тут, але коли менї даш медівника, то розвяжи мене і пусти трошки до Уарди.

— Она слаба. А тобі чого до неї треба? — спитала стара.

— Я хочу занести їй медівника — сказав хлопець тихо а в его очах заблисли сльози.

Стара взяла хлопця пальцями за борідку і якась тайна сила перла єї, щоби его поцїлувати. Але заким ще єї уста могли знайти єї личко, відвернула ся від него і скала остро:

— Будьже тихо. Відтак побачимо! — Відтак схилила ся і накрила хлопця якимсь брунатним міхом. Опісля вийшла знову на двір, привитала ся з Нему'м, погостила его молоком, хлїбом і медом, розповіла єму про переїхану дївчину, про котру він звідував ся а котрої нещастє, як видко, він взяв був собі до серця, а наконець спитала:

— А тебе що сюди принесло? Ріка була ще мала, коли ти послїдний раз був у мене, а тепер стала вода вже давно опадати[3]. Чи тебе твоя панї прислала сюди, чи може тобі самому треба моєї помочи? Вся тота зволоч однакова! Ніхто не іде до другого, коли єму его не потреба. Щож тобі дати?

— Менї не треба нїчого — відповів карлик — але...

— Але тебе хтось третий післав — засьміялась чарівниця. — То все одно! Хто для других чогось жадає, памятає преці лиш о собі самім.

— Може й так — сказав на то малий.— Як би й не було, а твої слова доказом, що ти ще так само мудра як була тогди, коли я був послїдний раз у тебе, а я рад з того, бо менї потреба твоєї ради.

— Не заплатиш за ню дорого. Щож там у вас чувати?

Нему розповів своїй матери коротко і ясно, без затаюваня, все, на що заносило ся в

[3]) То діє ся в перших днях падолиста. З початком червня зачинає Ніль поволи прибувати, межи 15 а 20 липня приходить нараз велика повінь, а в першій половинї жовтня, не, як давнїйше думано, з кінцем вересня, доходить повінь до найвисшого степеня. Коли вода у вересни зачинає опадати, доходить в жовтни ще раз до найвисшого степеня і буває нераз дуже велика. Опісля зачинає опадати зразу поволи, а відтак щораз скорше і скорше.

церков. Там збирають ся люди раз на тиждень на богослужене і послухати проповіди. Тогди сьвященик подає число псалому, котрий всї присутні мають разом сьпівати. Отже недавно тому один з побожних, що стояв близько дверий, впав на добру гадку, бо скоро лиш зачув число псалому, котрий мають сьпівати, вийшов зараз з церкви і поставив на рулєту. Мав щастє, бо число вийшло, і можна собі подумати, кілько то було бесїди в цїлім місті про сей случай. На другу недїлю ц рков була битком набита. Сьвященик урадований, що то єго слова так стягають людий до церкви, виголосив ще красшу проповідь о тім як то богоугодно ходити до церкви, і яка чекає побожних за то нагорода на сїм і на тамтім сьвітї, а відтак додав: А тепер мої братя засьпіваймо 27-ий псалом. Ледви що сказав ті слова, як всї люди розбігли ся з церкви, мов би втїкали боячись, що она завалить ся. Кождий побіг до дому гри і поставив на число 27. Але мусїли дорого заплатити — того дня вже не було з чим грати.

Телеґрами.

Триєст 25 лютого. Поспішний поїзд, котрим архикнязь Кароль Стефан вертав вчера з Триєсту до Відня, мало що не постигла катастрофа. Іменно коло стациї Ст. Петер замітив будник, що шини, по котрих мав перейти поїзд нарушені. Поїзд здержано на час і оминено грозячу небезпечність.

Відень 24 лютого. Вчера по полудни відбув ся похорон дра Голуба при дуже великій участи публики. Між иншими взяли участь в похоронї міністер просьвіти др. Гартель і богато послів.

Барцельона 25 лютого. Вчера по полудни настав в містї спокій. Богато робітників вернуло до працї. Нинї появить ся вже кілька часописий.

Вашинґтон 25 лютого. Вчера перед полуднем прибув сюди кн. Генрик пруский і просто з зелїзничого двірця поїхав повозом до палати президента, де замешкав. Войско творило шпалїр вздовж цїлої дороги.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових, анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Всїх, що не одержали доси відповіди, просимо о терпеливість, бо один чоловік не годен всего знати, а розвідати не так легко тому, хто мусить за тим походити, а має инші пильнїйші обовязки.

Читач зі Львова: Такі справозданя не ладять ся для чиєгось небудь ужитку і для розпродажи, лиш для прилюдного ужитку в соймі і найскорше можете їх дістати через когось знакомого з канцеляриї соймової. Иноді може їх мати редакция якоїсь ґазети. — **Мученик в Доб.**: В поданю треба подати короткий опис житя і приложити метрику, сьвідоцтво шкільне (зрілости), сьвідоцтво здоровля і сьвідоцтво від своєї власти. Просьбу подає ся до президї висшого суду краєвого. Але то треба Вам знати, що посади канцелїстів суть застережені для вислужених підофіцирів і ті мають першеньство. З поза тих могли би бути приняті инші лиш в наслідок якоїсь потреби, або виимково і такі, що мали би якусь добру рекомандацию. Отже коли можете знайти таку рекомандацию, то пробуйте подати ся. — **Цїкавий з Мартинова**: Голови на паперових 20-корон. служать для окраси і представляють не якусь особу а лиш одна з замком на голові (замок Габсбурґ, первістний осїдок цісарского роду Габсбурґів) представляє Австрию, а друга з угорскою короною на голові представляє Угорщину. — А чому Ви не цікаві прочитати в низу, хто дає відповіди і відповідно до того адресувати свій лист? — Що до пасїки, то мусите вже порадити ся якогось фахового пасїчника, бо ми на пчільництві лиш дуже мало знаємо ся. Можемо Вам лиш тілько сказати, що пасїку найлїпше закладати в теплім затишнім місци, трохи до всходу трохи до полудня. Пасїка повинна бути забезпечена від вихрів і від студеного північного вітру. Важна дальше річ, щоби пчоли мали близько поживу і не мусїли далеко за нею лїтати. Найлїпше де близько лїса, здалека від гостинця, звідки може порохом нести до пасїки; так само далеко й від шляху зелїзничого, де дим і трясенє землї не добрі для пасїки. Також не добре, щоби пасїка була близько води, бо богато пчіл в нїй топичь ся. З тої самої причини треба уважати, щоби коло пасїки не стояла калабаня. — Перевозити можна возом, лиш треба уважати, щоби не тряс дуже, длятого треба підстелити добре під пнї соломи. З подальших сторін треба перевозити зелїзницею. Підручників до науки пасїчництва єсть богато. Маленький видала „Просьвіта“ і там звідайте. Суть і польскі підручники, а такий підручник можете собі купити в книгарни Ґубриновича і Шмідта у Львові. Наконець єсть дуже богато і дуже добрих нїмецких підручників. — **П. Д. в Олїєві к. Г.**: Нафту бочками можете спроваджувати лиш з якоїсь рафінериї, а що то очевидно треба до якогось краму, то мусите знати, що на продаж нафти треба мати концесию і муровану пивницю, положену так, щоби не було небезпечности для сусїдних домів.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди).

домі єго пані, та й пр ту страшну ганьбу, яка їй грозила через її сина.

Стара покивала не раз і не два сивою головою, але не перебивала малому і дала єму доповісти до кінця. Відтак спитала єго, а її очи при тім засьвітили ся:

— І ви дійстно гадаєте, що вам удасть ся посадити воробця на місци орла, якогось Ані на престолї такого Рамзеса?

— Войско, що в Етіопії, стоїть за нами — відозвав ся Нему — єреї противні королеви і признають, що в Ані'м єсть правдива кров Ри.

— То значить богато — сказала стара.

— А богато псів то козї смерть — засьміяв ся Нему.

— Але Рамзес то не дика коза а лев — сказала стара поважно. — Ви взяли ся до великої гри.

— Ми то знаємо — відповів Нему — але при тім можна й щось великого зискати.

— А все стратити — замуркотїла стара повівши пальцем по жиластій шиї ніби як ножем. — Робіть, що хочете, менї все одно, хто молодих на тамтой сьвіт виряджає, а старим заганяє худобу з поля. Чогож вам від мене треба?

— Мене нїхто не прислав — відповів карлик. — Я прийшов з власної охоти спитати тебе, що має Катуті зробити, щоби уратувати сина і свій рід від ганьби?

— Гм — замуркотїла чарівниця і спершись на свою палицю випростувала та видивила ся на Нему обома очима, мов би хотїла єго спитати: А щож тобі стало ся, що ти так береш собі до серця судьбу тих вельмож, як би то розходило ся о тебе самого?

Карлик почервонів ся і відповів по хвили:

— Катуті то добра пані, а коли їй буде добре поводити ся, то щось капне і для мене і для тебе.

Гект покивала недовірчиво головою і засьміяла ся.

— Для тебе може бохонець, а для мене кришка! Але у тебе ще щось иншого на думцї, і я виджу в твоїй груди, як би ось у себе розрізаного крука. Ти належиш до тих, що не можуть держати пальців тихо і пхають їх до кождого тїста, всюди їх тикають, мусять все щось ними робити. Як би ти був о три голови більший і єрейска дитина, то ти би може ще й дійшов до чого. Ти хотів би високо станути, та й скінчиш ще високо або приятелем короля, або на шибеници!

Стара засьміяла ся, а Нему при тім лиш вкусив ся в губу і сказав:

— Як би ти була мене посилала до школи і як би не був сином чарівниці та й не карлик, то грав би ся я з людьми, як они зі мною грали ся, бо я розумнїйший від них всїх і знаю кожду їх гадку. У мене єсть сто доріг, коли они не знають анї одної, котрою би їм іти або вийти, а там куди они женуть без памяти наперед, я виджу пропасть.

— А все-таки ти приходиш до мене — сказала стара глумливо.

— Я хочу тебе порадити ся — сказав на то Нему поважно — бо четверо очий видить лїпше, як двоє, бо той, хто при грі дивить ся з боку, видить лїпше, як той, що сам грає, та й длятого, бо ти обовязана менї помагати.

Чарівниця усьміхнула ся здивована і спитала: Я? Обовязана? А то ніби до чого?

— Менї помочи — повторив карлик трохи ніби просячи а трохи з докором.

— Ти позбавила мене росту і зробила з мене калїку.

— Бо нїкому не лїпше, як карликам — перебила єму стара.

Нему покивав головою і відповів сумно:

— Ти менї то нераз казала і для неодного, що родив ся в нуждї так як я, може то й правда; але ти менї попсувала житє, зробила з мене калїку не лиш тїлом, але й душею та засудила мене на муки, які годї висказати.

(Дальше буде).

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . .	аркуш	по 10	сот.
2. Замкненя місячні .	2 аркуші	„ 5	„
3. Інвентар довжників .	аркуш	„ 5	„
4. „ вкладників .	„	„ 5	„
5. „ уділів	„	„ 5	„
6. Книга головна	„	„ 10	„
7. „ ліквідацийна .	„	„ 10	„
8. „ вкладок щадничих	„	„ 10	„
9. „ уділів членьских	„	„ 10	„
10. Реєстр членів	„	„ 10	„

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. **Доставцї Двора царско-российского**

Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Грециї, Швециї і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,	**Grand prix** найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.	**Золотий медаль** найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінники.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3 4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне почате *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччі'ого* величини $37^1/_2$×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Івіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в компле́ті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускиий).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телєфона число 569).